

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Luzerna GmbH**, DIČ: CZ683541893
sídlem Mittlerer Landweg 8, 21033 Hamburg, Spolková republika
Německo
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Hudečkem
sídlem Poděbradova 1243/7, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 24240/17/5300-22444-704601 ze dne 26. 5. 2017

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) – platební výměr na úrok z prodlení č. j. 6921527/16/2001-53522-108070 ze dne 14. 9. 2016, jímž byl žalobci sdělen předpis úroku z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období od 1. 5. 2014 do 31. 5. 2014 ve výši 757 414 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce jako plátce DPH podal 29. 7. 2016 dodatečné daňové přiznání za předmětné zdaňovací období na základě výzvy správce daně ze dne 22. 7. 2016, čímž uznal své pochybení při obchodním styku s polskou společností, jež v té době nebyla registrována k dani v jiném členském státě, a předmětné dodání zboží této polské společnosti zdánil jako plnění tuzemské. Náhradní den splatnosti doměřené daně (31. 8. 2016) se odvíjel od data zjištění důvodu dodatečného přiznání. Již v okamžiku jeho podání byl žalobce srozuměn s výší daně, jež byla následně konkludentně doměřena podle dodatečného daňového přiznání, a byl povinen uhradit ji v náhradní lhůtě do 31. 8. 2016. Daňová povinnost však nebyla ke dni vydání platebního výměru uhrazena, z čehož vyplývá, že správce daně byl oprávněn vyrozumět žalobce o předpisu úroku z prodlení za ty dny, kdy žalobcův osobní daňový účet vykazoval nedoplatek. Žalovaný neshledal důvodnou žalobcovu námitku, že platební výměr byl předčasný, neboť byl vydán ještě před platebním výměrem na jistinu. Dodatečný platební výměr na DPH byl totiž v souladu s § 144 odst. 1 daňového řádu založen do spisu a za den jeho doručení se dle § 144 odst. 2 daňového řádu považuje poslední den lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání (31. 8. 2016). Žalovaný se neztotožnil ani s žalobcovým tvrzením, že o prodlení s placením nevěděl: jestliže žalobce podal 29. 7. 2016 dodatečné daňové přiznání a zvýšil tak poslední známou daň za předmětné zdaňovací období, byla tvrzená daň splatná v náhradní lhůtě do 31. 8. 2016. Teprve poté (29. 9. 2016) správce daně upozornil žalobce na nedoplatek na DPH.
3. Za irelevantní označil žalovaný žalobcovu odvolací námitku, podle níž žalobce vycházel ze stavu registrace svého obchodního partnera k DPH na počátku obchodování, jelikož výměr obchodních partnerů je plně v kompetenci daňového subjektu, jenž je odpovědný mimo jiné za správné vystavení daňových dokladů, tedy i za správnou sazbu daně. Uplatňoval-li žalobce osvobození od daně při dodání zboží osobě registrované v jiném členském státě podle § 64 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, musel splnit podmínky pro toto osvobození, a tudíž si měl vždy v den dodání zboží ověřit aktuální stav registrace svého obchodního partnera.

III. Žaloba

4. Žalobce je předně přesvědčen o nesprávnosti závěru žalovaného, podle něž si nezaregistrování svého obchodního partnera k DPH sám zavinil nebo se na něm jakkoli podílel. Polský správce daně vyřadil tohoto plátce z evidence bez jeho vědomí, a pokud o tom nevěděl samotný plátce DPH, tím méně se o tom mohl dozvědět žalobce jako jeho obchodní partner. V době započetí obchodování přitom tato polská společnost registrována k DPH byla. Žalobce na podporu svého závěru odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ve věci C-587/10, konkrétně na tuto jeho pasáž: „*K přiznání osvobození podle čl. 28c části A písm. a) prvního pododstavce šesté směrnice tak nelze dodavateli uložit, aby poskytl*

důkazy týkající se zdanění dotčeného porřízení zboží uvnitř Společenství.“ Na základě tohoto rozsudku se žalobce domnívá, že nebyl vůbec povinen hradit samotnou daň, tudíž ani úrok z prodlení.

5. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl předčasnost platebního výměru, jenž byl vydán ještě před platebním výměrem na jistinu. Zatímco vyrozumění o výši nedoplatku na DPH bylo žalobci doručeno 26. 9. 2016, platební výměr již 19. 9. 2016. Dodatečné daňové přiznání splatnost daně a návazně úroku z prodlení nezakládá, tím spíše, že žalobce nemohl být v prodlení v době od 1. 5. 2014 do 31. 5. 2017, když o žádné své povinnosti k úhradě DPH nevěděl. Žalobce vycházel ze stavu na počátku obchodování, o jehož změně jej jeho polský obchodní partner neinformoval, naopak jej utvrzoval v tom, že po celou dobu obchodování byl registrován k placení DPH, což žalobce doložil svým přípisem obchodním partnerům z 3. 6. 2016 a e-mailem z 21. 7. 2016. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 123/2014 - 44 ze dne 2. 4. 2015, podle něž daňová povinnost *„nemůže, z povahy věci, nastat dříve, než jsou splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 8 ZDP. V daném ustanovení však není výslovně stanoveno, v jaké lhůtě má být tato daňová povinnost splněna. Pokud bezprostředně navazující text zákona hovoří o tom, kdy poplatník není v prodlení, nelze než dovodit, že tím nepřímo vyjadřuje lhůtu pro podání dodatečného daňového přiznání a zaplacení nově vzniklé daňové povinnosti, pokud vznikla. Jedná se přitom o novou a nikoliv náhradní lhůtu, neboť je vázána na novou skutečnost, která v době podání řádného daňového přiznání neexistovala.“*
6. Žalobce vzhledem k uvedenému navrhl, aby městský soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul průběh správního řízení a odkázal na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že v řízení o úroku z prodlení nemůže být předmětem přezkumu zákonnost dodatečného platebního výměru, od něž se vznik úroku odvíjel, jelikož se jedná o dvě samostatná řízení. Úrok z prodlení vzniká ze zákona a jeho vyměření je vázáno toliko na zákonnou podmínku vzniku nedoplatku, účinky vůči daňovému subjektu však se však projeví až řádným oznámením platebního výměru, jímž je mu úrok z prodlení sdělen. Poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 123/2014 je podle názoru žalovaného nepřipadný, jelikož se týká daně z příjmů, u níž zákon stanoví splatnost dodatečně přiznané daně odlišně od daňového řádu, v případě DPH však žádná taková speciální úprava neexistuje.
8. Žalovaný proto navrhl, aby městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

9. Městský soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně městský soud vycházející ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout z úřední povinnosti. Městský soud rozhodl podle § 51 s. ř. s. bez nařízení

ústního jednání, neboť ani jeden z účastníků s tímto postupem po poučení soudem nevyjádřil nesouhlas.

10. Z obsahu spisového materiálu se podávají následující nesporné skutečnosti. Žalobce podal 1. 12. 2014 daňové přiznání k DPH za zdaňovací období květen 2014, v němž uvedl hodnoty „pořízení zboží z jiného členského státu“ v základu daně 21 572 144 Kč a „dodání zboží do jiného členského státu“ ve výši 21 768 072 Kč; vykázaná daň činila 0 Kč. Spolu s daňovým přiznáním bylo podáno souhrnné hlášení za toto zdaňovací období. Z něj správce daně zjistil, že žalobce učinil intrakomunitární dodání zboží polskému odběrateli, jenž v uvedeném zdaňovací období nebyl v jiném členském státě registrován jako plátce DPH. Následně 31. 5. 2016 vydal správce daně pod č. j. 4708495/16/2001-53522-108070 výzvu k podání dodatečného daňového přiznání, což žalobce 29. 7. 2016 učinil. V dodatečném daňovém přiznání, stejně jako v následném souhrnném hlášení, žalobce snížil hodnotu „dodání zboží do jiného členského státu“ o částku 2 484 418 Kč, kterou uvedl jako „dodání zboží s místem plnění v tuzemsku“, přičemž jako datum zjištění důvodů pro podání dodatečného daňového přiznání uvedl 22. 7. 2016. Vykázaný rozdíl proti poslední známé dani ve výši 2 484 418 Kč byl doměřen 6. 9. 2016 dodatečným platebním výměrem č. j. 6780182/16/2001-53522-108070, jenž byl téhož dne založen do spisu. Platebním výměrem č. j. 6921527/16/2001-53522-108070 ze dne 14. 9. 2016 byl žalobci předepsán úrok z prodlení za období od 26. 6. 2014 do 31. 8. 2016 ve výši 757 414 Kč; platební výměr byl žalobci doručen 26. 9. 2019 a žalobce proti němu podal odvolání, jež bylo zamítnuto žalobou napadeným rozhodnutím.
11. Institut dodatečného daňového přiznání je upraven v § 141 daňového řádu. Podle odst. 1 tohoto ustanovení *„[z]jistí-li daňový subjekt, že daň má být vyšší než poslední známá daň, je povinen podat do konce měsíce následujícího po měsíci, ve kterém to zjistil, dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování a ve stejné lhůtě rozdílnou částku uhradit. Tato povinnost trvá, pokud běží lhůta pro stanovení daně. Poslední známá daň je výsledná daň, jak byla správcem daně dosud pravomocně stanovena v dosavadním průběhu daňového řízení o této dani.“* Podle odst. 8 *„[d]aň dodatečně tvrzená daňovým subjektem je splatná v náhradní lhůtě splatnosti, která je shodná s lhůtou podle odstavce 1 věty první.“*
12. Prodlení a úrok z něj jsou upraveny v § 252 daňového řádu. Podle odst. 1 tohoto ustanovení *„[d]aňový subjekt je v prodlení, neuhradí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.“* Podle odst. 2 *„[d]aňovému subjektu vzniká povinnost uhradit úrok z prodlení za každý den prodlení, počínaje pátým pracovním dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně. Výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí. Pokud je pro daň stanoven náhradní den splatnosti, běží úrok z prodlení počínaje pátým pracovním dnem následujícím po původním dni její splatnosti“* (podtrženo městským soudem). Podle odst. 3 věty první *„[ú]rok z prodlení je splatný dnem, ve kterém jsou splněny zákonné podmínky pro jeho vznik, a na osobním daňovém účtu se předepisuje nejpozději do desátého dne po skončení měsíce následujícího po měsíci, ve kterém uplynul den jeho splatnosti.“* Podle odst. 6 *„[s]právcem daně může daňový subjekt vyrozumět o předpisu úroku z prodlení platebním výměrem kdykoliv, vyžaduje-li to stav osobního daňového účtu daňového subjektu.“*
13. Žalobou napadeným rozhodnutím je platební výměr na úrok z prodlení, jímž byl žalobci sdělen předpis úroku z prodlení úhrady daně z přidané hodnoty za zdaňovací období květen 2014 ve výši 757 414 Kč. Předmětem soudního přezkumu v tomto řízení tak může

být toliko splnění zákonných podmínek pro předpis úroku z prodlení. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Afs 115/2017 - 37 ze dne 4. 10. 2018 s odvoláním na svou ustálenou judikaturu konstatoval, že „přezkoumává-li celní ředitelství rozhodnutí, kterým byl daňovému subjektu sdělen předpis penále, zjišťuje pouze, zda existuje rozhodnutí, kterým mu byla povinnost hradit celní dluh řádně sdělena, zda daňový subjekt svou daňovou povinnost zaplatit vyměřenou daň ve stanovené lhůtě nesplnil a zda se penále počítá v souladu s § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků (nyní § 252 odst. 2 druhá věta daňového řádu, poznámka Nejvyššího správního soudu). Tímto rozsahem přezkumu je při zachování dispoziční zásady vázán rovněž soud. V rozsudku ze dne 29. 5. 2008, čj. 8 Afs 161/2006 - 93, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že nebylo-li pravomocné rozhodnutí ukládající daňovému subjektu zaplatit daň předepsaným způsobem zrušeno, nelze v žalobě proti rozhodnutí o sdělení penále k této dlužné dani (§ 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků) úspěšně namítat, že je nezákonné proto, že daňová povinnost byla stanovena neoprávněně.“ Obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 137/2004 - 62 ze dne 11. 5. 2005 nebo 4 Afs 75/2015 - 23 ze dne 20. 5. 2015. Ačkoli citovaný právní názor se vztahuje ještě k zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je plně použitelný rovněž na úpravu obsaženou v daňovém řádu.

14. Poslední den pro podání řádného daňového přiznání za zdaňovací období květen 2014 připadl na 25. 6. 2014 (§ 136 odst. 4 daňového řádu) a k těmto dnem byla daň rovněž splatná (§ 135 odst. 3 daňového řádu). Žalobce podal 29. 7. 2016 dodatečné daňové přiznání, v němž přiznal daň na výstupu ve výši 2 484 418 Kč a podle nějž rozdíl proti poslední známé dani činil 2 484 418 Kč; jako datum zjištění důvodů pro podání dodatečného daňového přiznání žalobce uvedl 22. 7. 2016. Tato dodatečně tvrzená daň byla splatná v náhradní lhůtě do 31. 8. 2016 (§ 141 odst. 8 daňového řádu), v níž ji žalobce neuhradil. V důsledku vzniku daňového nedoplatku vznikla žalobci dále povinnost hradit úrok z prodlení, jenž počal běžet pátým pracovním dnem následujícím po původním dni splatnosti daně (§ 252 odst. 2 daňového řádu) a jenž byl žalobci řádně sdělen formou platového výměru.
15. Závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 123/2014 - 44 ze dne 2. 4. 2015, jež žalobce cituje, na nyní posuzovanou věc nedopadají, neboť byly vysloveny ve vztahu k úpravě dodatečného daňového přiznání a prodlení obsažené v § 23 odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, jež představuje oproti shora citovaným ustanovením daňového řádu speciální úpravu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku mimo jiné uvedl: „Povinnost podat dodatečné daňové přiznání je stanovena [§ 141 odst. 1 daňového řádu] tehdy, pokud daňový subjekt zjistí, že daň má být vyšší než poslední známá daň. Uvedené ustanovení tedy zjevně primárně směřuje na situace, kdy od samého počátku měla být správně přiznána daň vyšší, ale z různých důvodů o tom daňový subjekt nevěděl. Zpravidla tyto důvody přitom budou spočívat v určitém opomenutí daňového subjektu, jako je chyba ve vedeném účetnictví či daňové evidenci nebo chybném vyhodnocení určitého nákladu jako daňově uznatelného, ačkoliv jím nebyl. Je tedy zcela pochopitelné, že v takovém případě má daňový subjekt povinnost platit úrok z prodlení již v návaznosti na původní den splatnosti daně, neboť daňová povinnost měla být již v původním daňovém přiznání přiznána vyšší. Dodatečné daňové přiznání však může být daňový subjekt povinen podat i na základě jiných skutečností, než je chyba či opomenutí daňového subjektu, pokud je taková povinnost předvídána právním předpisem. V takovém případě však bude třeba posoudit, nakolik je obecná úprava dodatečného daňového přiznání zakotvená v § 141 daňového řádu, případně i v dalších souvisejících ustanoveních, aplikovatelná. O takovou situaci se jedná i v případě podání dodatečného daňového přiznání na základě ustanovení § 23 odst. 8 ZDP. Podle daného

ustanovení vzniká při změně způsobu uplatňování výdajů ze skutečných na paušální daňovému subjektu zvláštní povinnost nově upravit výsledek hospodaření za zdaňovací období předcházející zdaňovacímu období, ve kterém ke změně způsobu uplatňování výdajů došlo. Nejedná se tedy o dodatečné daňové přiznání podávané na základě zjištění daňového subjektu, ale na základě zvláštní zákonné povinnosti spojené se změnou uplatňování výdajů.“

16. Pro nyní posuzovanou věc žádná taková zvláštní úprava neexistuje a je třeba aplikovat obecnou úpravu obsaženou v daňovém řádu. Jedná se totiž o případ, kdy měla být od samého počátku přiznána daň vyšší, jelikož žalobcův polský odběratel nebyl v předmětném zdaňovacím období registrován v jiném členském státě jako plátce DPH, a dodatečné daňové přiznání podal žalobce proto, že si této skutečnosti nebyl v době podání daňového přiznání vědom. Úrok z prodlení se tak odvíjí od původního dne splatnosti daně, jelikož daňová povinnost měla být již v původním daňovém přiznání přiznána vyšší.
17. Důvodnou městský soud neshledal ani žalobní námitku, podle níž byl platební výměr vydán před platebním výměrem na samotnou daň, a tedy předčasně. Podle § 144 daňového řádu totiž „[n]eodchyluje-li se doměřovaná daň od daně dodatečně tvrzené daňovým subjektem, správce daně nemusí daňovému subjektu výsledek doměření oznamovat dodatečným platebním výměrem; to neplatí, pokud byl zahájen postup k odstranění pochybností. Dodatečný platební výměr správce daně založí do spisu“ (odst. 1). Za den doručení platebního výměru daňovému subjektu se přitom považuje „poslední den lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání nebo dodatečného vyúčtování, a bylo-li dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně“ (odst. 2). V posuzované věci se doměřovaná daň od daně dodatečně tvrzené žalobcem nelišila, proto správce daně platební výměr, jímž 6. 9. 2016 doměřil daň z přidané hodnoty za květen 2014 jako daň na výstupu ve výši 2 484 418 Kč, žalobci nezaslal, nýbrž v souladu se zákonem jej toliko založil do spisu. Platební výměr na úrok z prodlení byl vydán 14. 9. 2016 a žalobci doručen 26. 9. 2016, tedy až po vydání platebního výměru a po jeho nabytí právní moci, a nebyl tudíž vydán předčasně, jak namítá žalobce. Den doručení vyrozumění o výši nedoplatku nemá na právě uvedené žádný vliv, neboť není podmínkou pro vydání platebního výměru předepisujícího daňovému subjektu úrok z prodlení.
18. Naproti tomu se městský soud nemohl zabývat žalobní námitkou, že žalobce nebyl povinen hradit samotnou daň, a tudíž nemůže být povinen hradit ani úrok z prodlení, ani posuzovat, zda žalobce reálně mohl nebo nemohl zjistit, že byl jeho obchodní partner v Polské republice v předmětném období registrován jako plátce DPH, ani hodnotit, jestli mohla mít tato okolnost vliv na splnění podmínek podstatných pro osvobození dodání do jiného členského státu podle § 64 zákona o dani z přidané hodnoty. Těmito námitkami totiž žalobce fakticky brojí proti rozhodnutí, jímž mu byla podle jím podaného dodatečného daňového přiznání vyměřena samotná DPH, toto rozhodnutí však nebylo nyní projednávanou žalobou napadeno. Z hlediska předpisu úroku z prodlení nemají tyto okolnosti žádný význam, jelikož při vydání napadeného platebního výměru vycházel správce daně z pravomocného rozhodnutí ukládajícího žalobci zaplatit daň, jež nebylo předepsaným způsobem zrušeno, a z toho, že žalobce tuto svou daňovou povinnost ve stanovené lhůtě nesplnil.
19. Případnou žalobcovu dobrou víru nebo případnou faktickou nemožnost zjistit, že byl žalobcův obchodní partner dočasně vyřazen z evidence subjektů registrovaných k DPH v jiném členském státu, může správce daně hypoteticky zohlednit v řízení o žalobcově

žádosti o prominutí úroku z prodlení, kterou žalobce podle obsahu spisového materiálu podal, ani posouzení tohoto postupu však není předmětem nynějšího soudního řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

20. Městský soud shrnuje, že úrok z prodlení byl předepsán na základě pravomocného rozhodnutí, jímž byla žalobci stanovena povinnost zaplatit daň, a že žádnou ze žalobních námitek, jimiž se mohl v rámci nyní projednávané žaloby věcně zabývat, neshledal důvodnou. Městský soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl městský soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti, proto mu městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 8. dubna 2020

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu